

عنوان مقاله:

«تاثیر آموزه های معرفت شناسانه ی فلسفه ی گفتمانی بوبر بر بهبود رابطه ی پزشک بیمار»

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهش های معرفت شناختی، دوره 9، شماره 19 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

اعظم محسنی - *Imam khomeini international university - Faculty of Literature and Humanity Sciences - Philosophy*

سید مسعود سیف - *Associate Professor of Philosophy, Department of Philosophy, Imam Khomeini International University, Qazvin*

علی فتح طاهری - *Associate Professor of Philosophy, Department of Philosophy, Imam Khomeini International University, Qazvin*

خلاصه مقاله:

مطالعات نشان می دهند که ارتباط اثر بخش پزشک و بیمار، موجب افزایش پیروی از روند درمانی و بهبود نتایج سلامت، افزایش رضایت مندی بیمار و پزشک، کاهش مدت اقامت در بیمارستان، کاهش هزینه های درمانی، کاهش خطا های پزشکی و دارویی و همچنین کاهش شکایات از پزشکان می گردد. عدم برقراری ارتباط مناسب بین پزشک و بیمار، نیز موجب درک نادرست، پیروی نکردن بیمار از دستورات پزشک، عدم رضایت و پیامد های نامطلوب دیگر می شود. نوع ارتباط بین بیمار و پزشک وابسته به شرایط همکاری و نیز باور های آنان نسبت به جایگاه مطلوب مسوولیت و قدرت است. اگرچه فیلسوف قرن بیستم میلادی، مارتین بوبر مستقیماً چیزی در باب پزشکی نگاشته است، اما «فلسفه ی گفتمانی» وی، بویژه تفکیکی که وی بین دو نحوه مواجهه ای که انسانها باهم می توانند داشته باشند، یعنی «نسبت من آن»، که مستلزم وجود سوژه ای «فعال» و «تعیین کننده» در مقابل ابژه ی «منفعل» و «تعیین شونده» است و «رابطه ی من تو»، که در آن هر دو طرف رابطه به نحو همزمان و به نحو یکسان فعال و منفعل هستند، بینش های ارزشمندی را در باب رابطه ی پزشک بیمار ارائه می دهد.

کلمات کلیدی:

doctor, Patient, I It relation , I Thou relationship , dialogical

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1626035>

